

Hồi 2

Giở thói trắng hoa, ngũ thử lằm Trang nữ Kiệt Ra tài võ dũng, Song Hiệp phá lầu Xuân phong

Dưới mấy gốc cây liễu Trà Hương quán dựng sát cửa đông ngoại thành trên bờ sông Dương tử, đứng lẫn với mọi người trong quán, một trai vóc người tầm thước ngoài ba mươi tuổi, diện mạo phương phi tuấn tú, gọn gàng trong bộ võ phục màu huyền, tóc búi ngược, lưng đeo cây đao lớn và một gái mặt trái xoan, nước da hồng mịn màng như trái đào mứt phượng xéch ngược, đôi môi thắm tựa cánh hường. nàng uy nghi gọn gàng trong bộ võ phục màu lam sậm, tấm khăn nhiễu đồng màu quấn chặt lấy làn tóc mây đen lánh kết múi rủ bên tai gài chiếc ngù trắng như bông.

Thiếu nữ ấy tuyệt đẹp, đẹp tuyệt trần. bộ võ phục gọn gàng lam sậm càng tôn nước da ửng hồng khiến nàng đẹp chẳng khác chi tiên nữ mới hạ giáng trần gian...

Nhưng cặp mắt phượng đen lánh xéch ngược long lanh như tỏa muôn ngàn hào quang kia đã biến sắc đẹp tầm thường khuê các thành nét đẹp uy dũng anh thư... Nhứt là thanh trường kiếm gài tráo lơ lộng trên tấm lưng ong thắt đáy, hai giải lụa tía buộc trên đốc kiếm phớt phơ trước gió nhẹ bên sông, biểu dương vị gia nhân tuyệt sắc ấy ắt có một bản lĩnh phi thường.

Hai người đó là nhân vật nào? Cứ nhìn kỹ trên đầu đai lưng bỏ múi của họ, ta sẽ thấy 4 chữ “Chu” thêu bằng kim tuyến trắng theo kiểu triện.

Vâng. Đó là đôi giang hồ hiệp khách, danh vang đất Bắc thời bấy giờ quán tại Sơ đông, Bình Dương huyện, du hành xuống miền Nam, Anh em Đơn đao Chu đức kiệt và lam y nữ Hiệp Chu Tuấn Anh.

Anh em Chu gia tới Trấn Giang vừa trúng kỳ lễ Quốc Khánh.

Chu Tuấn Anh nhìn mấy chiếc nhạn ban lửng trên nền trời xanh lơ, khanh khách nói:

- Miền Nam khí hậu ấm áp, cây cỏ xanh tươi, trăm hoa đua nở, cảnh sắc lung linh đẹp tề.

Chu Đức Kiệt nhìn em, mỉm cười.

- Bối cảnh sắc ấy nên bữa nay hiền muội có lời nói như thơ...

- Chà hiền huynh giấu làm chi. Thành Trấn Giang kia rồi, trên bến dưới thuyền sầm uất quá chừng.

- Ta vào thành hay trọ ngoài bến.

- Trọ ngoài bến tiện hơn. Tìm Quán thanh lịch vắng vẻ.

Hai người buông lỏng cương ngựa đi suốt dọc mé sông.

Thành ngoại, phố xá cũng tấp nập đông đúc. Dưới bến thuyền đậu như lá tre, trên ngọn cột buồm cờ bay phấp phới muôn màu.

Ra khỏi khu sầm uất, Chu Đức Kiệt lấy roi ngựa chỉ:

- Hiền muội có ứng ý tữu quán ở phía xa kia không. Nơi có hàng liễu rủ...

Chu Tuấn Anh gật đầu:

- Hiền huynh khéo chọn lắm, quán ấy có phần u nhã.

- Ta tới đó xem sao.

Hai người thẳng tới cổng quán buộc ngựa vào gốc liễu.

Trên lá chiêu bà đuôi heo màu thiên thanh, anh em Chu gia thấy 3 chữ thêu: “Trà Hương quán”.

Giữa sân có 2 cây trà lớn, lá um tùm xanh biếc làm nổi bật những chùm hoa đỏ ối.

Tữu bảo từ trong quán chạy ra vái chào.

- Kính chào nhị vị khách quan, quán chúng tôi rộng rãi sạch sẽ lắm.

- Có phòng trọ không. Tầu ngựa có cỏ non.

Bẩm phòng trọ trên lầu chắc sẽ được quý khách ưng ý... Còn tầu ngựa, bản quán có thứ Thanh Mã thảo rất hợp với tuấn mã từ xa tới.

Được lắm! Cho ngựa vào, trông nom cẩn thận sẽ có thưởng.

Tữu bảo vâng dạ dắt ngựa qua sân ra lối sau.

Đức kiệt, Tuấn Anh đứng đỉnh bước vào sân, nhìn mấy cây trà, rồi vào thẳng quán.

Chủ quán đón tiếp ân cần. Trong quán ba thồi có người dùng bữa chiều.

Chu Đức Kiệt nói:

- Sửa soạn cho tôi 2 căn phòng nhỏ thanh lịch liền nhau.

- Dạ có sẵn rồi xin mời nhị vị lên lầu.

Mấy người ăn hàng thấy anh em họ Chu nói giọng Bắc đều chăm chú nhìn.

Hai người theo chủ quán lên lầu vào phòng đặt hành lý xuống bàn.

Chủ quán nói:

- Nhị vị tới Trấn Giang vừa dịp hội hoa đăng. Sớm mau có cuộc diễn hải quân lớn.

Chu Tú Anh vội hỏi:

Diễn hải quân à? Ai diễn?

Chủ quán đáp:

- Thưa đây là địa điểm lớn lên có quan Thủy Sư đề đốc đóng dinh. Cuộc diễn binh sẽ dưới quyền điều khiển của người. Sáng mai, nhị vị chỉ cần ra sau phía bản quán là sẽ thấy các đoàn thuyền chiến qua khúc sông này, không cần chen chúc như ở bến trên kia.

o0o

Bởi thế quý vị độc giả mới thấy anh em Chu gia đứng dưới gốc liễu trên bờ sông Dương tử cùng mọi người trong Trà Hương Quán sau cuộc diễn thủy quân như đã nói ở trên.

Chu Tú Anh hỏi Đức Kiệt:

- Hiền huynh có nhớ tên lối diễn chiến thuyền vừa rồi quan Đề Đốc điều khiển không?

Đức Kiệt gật đầu:

- Đó là thế trận “Bát quái thủy long” trong binh thư của Hán võ hầu. Quả thật oai dũng quá.

Chủ quán tiến tới, nói:

- Nhị vị khách quan ra nơi trung tâm bến chơi hay là vào than cũng được. Nội thành hay ngoại thành đều vui cả. Hành lý và khí giới xin cứ để lại bản quán. Tôi bảo đảm không hề suy suyển. Chúng tôi đã 4 đời ở đất này rồi.

Hai người nhận thấy chủ quán thực thà nên nhìn nhau đồng ý, trở về phòng trao đao kiếm và hành lý gửi cho chủ quán, rồi mỗi người mặc thêm chiếc áo dài đủng đỉnh xuống lầu.

Đức Kiệt, Tuấn Anh theo đường ra bến cửa Nam trà trộn vào đám đông người xem ngắm phố phường, la cà hết đường nọ sang phố kia nhìn không chán mắt.

Tới chính ngõ, thấy đối bụng Chu Đức Kiệt:

- Ăn cơm tại đây khỏi phải về Trà Hương Quán, mất thì giờ.

Chu Tú Anh mỉm cười gật đầu:

- Ngu muội cũng nghĩ vậ. Hiền huynh tìm tữu lầu nào ở bên có lẽ phong cảnh đẹp mắt hơn trong phố.

Hai người lại la cà lần ra bến sông đi tới một nơi huê viên, cây lá xanh rờn mát mẻ. Nhìn lên thấy chiều bài đề lớn “Xuân Phong Quán”.

Đức Kiệt hỏi:

- Vào đây nhé.

- Dạ trang nhã lắm mà lại vắng người càng hay.

Qua huê viên, hai người lên mấy bậc thêm vào quán bày trí cực kỳ sang trọng.

Mấy tên tữu bảo vận chế phục đón khách vái chào.

Phía trong cùng, một người trạc ngoại tam tuần đầu dơi, tai chuột, mắt nhỏ xúu nhìn ngang lạnh như chớp, ngồi sau chiếc quây lớn.

Tú Anh đưa mắt nhìn Đức Kiệt, nhưng Đức Kiệt đã tiến thẳng vào dãy hành lang phía trong, đi thẳng vào thủy đình dựng nhô hẳn ra trên mặt nước.

Tú Anh đành theo sau.

Thủy đình khá rộng rãi, xây hình lục lăng. Giữa thủy đình, hai thồi tiệc đã bày sẵn bát đĩa toàn đồ Giang Tây lịch sự.

Bấy giờ Đức Kiệt mới quay lại hỏi Tú Anh:

- Anh em ta ngồi đây xem cảnh Dương Tử Giang luôn thể.

Nói đoạn kéo ghế ngồi, Tú Anh ngồi theo.

Nhưng hai tên tữu bảo đã từ nhà trong chạy ra.

Một tên tiến tới trước Đức Kiệt nói:

- Xin mời khách quan vào nhà trong, ở thờ này đã dành riêng cho Dương công tử.

Đức Kiệt hỏi:

- Thế còn thời kia thì sao.

Tửu bảo đáp:

- Thừa Dương công tử giữ cả thời.

Chu Đức Kiệt khó chịu:

- Thủy đình này rộng rãi có thể bày thêm hai thời nữa cùng còn thừa chỗ. Bày thời khác ở đây cho ta vậy nghe không.

Tửu bảo lắc đầu:

- Cũng không được. Thủy đình này dành riêng cho Dương công tử, người lạ không được vô đây.

Từ nãy vẫn ngồi im, Chu Tú Anh giận lắm nhưng mặc cho anh xử trí.

Đức Kiệt nổi giận đập bàn:

- Ủa, mi nói vô lý, nếu dành cho công tử hay tiểu tử nào thời dán giấy cấm nhập có được không? Để khách hàng vào tới đây mới lên tiếng là nghĩa gì? Bộ tưởng ra không có tiền trả như công tử nào đó của nhà người sao? Biết điều ra đem rượu thịt mau ta dùng, trái lại chớ có trách ta không biết khoan dung.

Tên tửu bảo đương vò đầu bứt tai không biết làm thế nào thì người ngồi sao quây ban nãy chạy vào hỏi:

- Có việc gì vậy?

Tên tửu bảo vội trình bày mọi sự. Người kia nhìn anh em Chu gia hồi lâu rồi đưa mắt mắng tửu bảo:

- Người không biết chi cả. Khách quan đã tới đây thì cứ để người an tọa, sao dám tự ý lôi thôi không hỏi ta? Biết điều rút ra ngoài kia ngay, kêu tên khác vào đây hầu.

Nói đoạn hần bước tới vái chào Chu Đức Kiệt nhăn nhó:

- Xin khách quan vui lòng tha thứ tên tửu bảo này mới vô làm nên không biết gì. Trăm sự hoàn toàn tại tôi không chu đáo, khách quan lượng tình cho.

Hần vừa nói vừa liếc nhìn Chu Tú Anh nhưng nàng tảng lờ nhìn ra phía sông.

Hần nói thêm:

- Khách quan dùng thứ gì, xin truyền ngay cho tôi cũng được.

Tuy khó chịu nhưng không lẽ trả lời thế nào trước những lời xin lỗi ấy, Đức Kiệt bèn gọi lấy mấy thức ăn.

Người kia biên xong, trao thực đơn cho tũu bảo vái, chào một lần nữa mới lui ra.

Chờ cho hắn đi khuất, Chu Đức Kiệt khẽ hỏi Tú Anh:

- Hiền muội hãy ngồi đây, ngu huynh ra ngoài này một lát trở ngay.

Tú Anh gật đầu không nói gì. Đức Kiệt đứng lên ra phía ngoài lúc thấy người ngồi quây đang thì thào nói nhỏ với một tên tũu bảo, bảo nghe xong đi thẳng ra ngoài cổng quán.

Phòng ăn ngoài lác đác có bốn năm thồi khách ăn uống. Chu Kiệt giả dò đi loanh quanh nhìn đó nhìn đây rồi trở vào thủy đình.

Chu Tú Anh mỉm cười khi thấy Chu Đức Kiệt trở vào:

- Xuân Phong Quán này trang nhã lắm, nhưng có tên ngồi quây mại ti tiện gian xảo quá đỗi. Không khéo đây là một tũu quán của vương tôn công tử nào lập ra để lấy chỗ trú chân phóng dăng.

Chu Đức Kiệt nhìn Tú Anh:

- Ngu huynh đồng ý. Vừa rồi bắt gặp tên ngồi quây nói nhỏ với tên tũu bảo đi đâu đó. Có lẽ đi gọi “công tử” của y chăng.

- Như vậy càng hay. Để xem bọn vương tôn ấy có mấy tay mà ghê gớm thế.

Đức Kiệt cười:

- Chỉ tiếc trời và cảnh đẹp như thế này mà không được yên trí ăn uống mà thôi.

- Chà! Nếu chúng biết điều thì càng hay. Bằng không cho chúng một bài học rồi ra quán khác ngồi cần chi.

- Đâu có dễ dàng thế được. Nơi đây là trấn lớn, nếu bọn này cánh lớn, câu chuyện sẽ còn lai rai có hậu quả, chớ không ổn ngay đâu. Nhưng thôi, sẽ tùy cơ ứng biến. Đói bụng hãy ăn uống đã.

Sở dĩ anh em Chu gia dùng tiếng Sơn Đông nói chuyện này nên mấy tên tũu bảo bày thồi nhỏ gần bên lan can không hiểu chi cả.

Anh em Chu Đức Kiệt ra ngồi ở thồi nhỏ vừa bày xong.

Bọn tũu bảo đem mọi thứ cần dùng tới, hầu hạ rất thành thạo và chu đáo.

Lát sau rượu và mấy món ăn được đem lên khói thơm bốc nghi ngút như đơm vào mũi.

Chu Đức Kiệt hỏi tửu bảo:

- Rượu chi vậy?
- Dạ cúc hoa tửu ạ!
- Đổi đi, lấy Mai quế tửu lên đây. Tửu bảo vâng dạ chạy đi đổi lấy hồ rượu khác.

Chu Tú Anh lấy chiếc ly ở thồi bên rót đầy đưa cho tửu bảo:

- Uống thử ta coi.

Tửu bảo lấy làm lạ, nhưng cũng nâng ly uống luôn một hơi cạn.

- Thưa quý khách rượu này ngon nhất đất Trấn Giang.

Chu Đức Kiệt ngắt lời:

- Được rồi, cần thêm chi ta sẽ gọi.

Nói đoạn rót rượu, hai anh em mời nhau nhấp nhót uống.

oOo

Nguyên tên ngôi quầy hàng là Trư Diện Thử Tạ Kỳ Quang.

Lúc đầu chính hấn sai tên tửu bảo vào bảo bọn Chu Đức Kiệt ra khỏi thủy đình vì thật ra Dương Tấn Đình đã cho lệnh dành nơi đây trong mấy ngày lễ hội để bọn chúng tới uống rượu chơi.

Tới lúc đó, Tạ Kỳ Quang liền chạy vào để ý thấy Chu Tú Anh đẹp thì y bèn đổi ý, vờ xin lỗi rồi sau đó sai người đi báo cho bọn Dương Tấn Đình biết là “mồi ngon” vừa vào quán.

Ấu cũng là một sự không may cho chúng vì Tạ Kỳ Quang không nhận ra sắc khí anh hùng của anh em Chu gia.

Tên tửu bảo vừa qua cửa thành phía Nam vào phố Kỳ Du thì gặp ngay bọn Tham hoa quỷ Dương Tấn Đình đi ngựa, theo sau là bọn vệ sĩ giai nhân.

Tửu bảo thưa lại mọi sự.

Dương Tấn Đình mừng quá bảo bọn Hoa Tử Năng, Diệp Phước Hoa, Huỳnh viết ẩn.

- Thế này thì hay quá, mấy hôm nay đang buồn không biết làm gì cho qua thì giờ. Nào! Đi lên, xem sắc diện giai nhân ra sao.

Cả bọn cùng thúc ngựa nhún bước không mấy chốc đã tới Xuân Phong Quán.

Tạ Kỳ Quang ra tận cửa đón, vẻ mặt nịnh tâng công.

Dương Tấn Đình hỏi:

- Giai nưon đâu. Lão Tạ này khéo quá, phải hậu thưởng mới được. Ta đang nóng mặt gặp nàng.

Tạ Kỳ Quang sung sướng gãi đầu, gãi tai:

- Đó là cái hên của công tử, chứ tôi có tài cán gì đây. nhưng đừng có vội vàng, có một gã khỏe mạnh đi cùng với nàng. Hình như là hai anh em thì phải.

Dương Tấn Đình cười tít:

- Là anh thì đoạt em, là chồng thì đoạt vợ chứ sao.

- Còn cái khỏe mạnh của nó có lo gì? Các vệ sĩ hùm beo của ta không dư sức khỏe sao?

Bọn vệ sĩ được ca tụng, thích chí tên nào cũng hoa chân múa tay như muốn xô ngay vào moi gan kẻ nào đó dám cản đường công tử của chúng.

Trường Vĩ Thử Ngô Định tiến ra trước, nói:

- Một mình tôi cũng đủ đập bể sọ mười tên ấy rồi. Công tử hà tất mất công, để tôi đi đoạt giai nhân đem ngay lên lầu cho người vui đùa. Nhưng ở đâu hả Tạ huynh.

Tạ Kỳ Quang vội xua tay:

- Khoan, khoan! Hai người ấy đang dùng bữa ngoài thủy đình. Đừng có nóng nảy phải nghe tôi mới được.

Hoa Tử Năng nói:

- Ủ, thế lão ta định hành động thế nào.

Tạ Kỳ Quang chậm rãi nói:

- Bây giờ công tử và quý vị Hoa, Diệp, Huỳnh cứ thản nhiên vào Thủy đình giả đồ như khách quen của quán này. Trong khi nhậu nhẹt thì cứ việc ngắm nhìn cô ả cho thỏa thích xem có vừa mắt không đã. nếu vừa ý, công tử cứ việc tống tình. Biết đâu cô ả

chẳng tham giàu thấy công tử xa hoa sang trọng mê tít cù đèn! Lúc đó, ta cứ việc cho anh kia chút ít tiền để y đi nơi khác. Người ngọc sẽ lọt vào tay công tử một cách êm đềm đỡ tốn công dùng sức. vả lại đang ngày trọng lễ, bọn ta chẳng nên làm huyên náo khinh động. thì giờ còn nhiều mà!

Dương Tấn Đình cả cười:

- À được rồi. Lão tạ chí lí lắm. Dù thềm nhỏ đĩa cũng nên theo lời khôn khéo ấy., Hoa, Diệp, Huỳnh ba nhơn huynh vào Thủy đình với tôi. các vệ sĩ gia nhơn nấp quanh đầu đó, nếu cần sẽ ra tay. Có khách vào ăn gì không lão tạ.

Tạ Kỳ Quang đáp:

- Dưới nhà có năm thồi, trên lầu cũng có sáu thồi. Công tử cứ vào Thủy đình đi, mọi sự sắp đặt ngoài này mặc tôi.

o0o

Mọi người qua huê viên vào trong nhà.

Các khách ăn hàng trên bọn người y phục sang trọng đều chú ý nhìn. Họ toàn là người giàu có ở xa tới nên không biết bọn Dương Tấn Đình. người Trấn Giang không một ai đại dột vào Xuân Phong Quán ăn nhậu.

Dương Tấn Đình và 3 người đứng đình vào thẳng Thủy đình ngồi bên thồi lớn đã bày sẵn bên tả.

Các tửu bảo đầu cúi chào xuống tận đất. Vừa an tọa đầu đấy thì theo mưu kế Tạ Kỳ Quang, bọn tứ thủ vệ sĩ cùng vào theo ngồi ở thồi bên hữu. Khí giới dựng cả ngoài hành lang.

Hai anh em Chu gia đang thông thả ăn thấy khách lạ vào, liếc nhìn thấy 4 người, diện mạo trai lơ bảnh bao, 4 người sau hung hăng côn đồ, biết ngay là bọn công tử vương tôn mất dạy, nhưng cũng thản nhiên ăn uống bình thường.

Trái lại, Dương, Hoa, Diệp, Huỳnh, 4 người thấy vị nữ lưu ngồi đó quả là một tay tuyệt sắc giai nhân chưa từng được gặp bao giờ thì láo liên, trố mắt miệng chờ người ra nhìn như muốn nuốt sống cho đỡ thèm.

Nhất là Dương Tấn Đình nuốt nước miếng ừng ực, miệng há ra như cá ngáo.

Ba tên Hoa, Diệp, Huỳnh biết điều hơn chút đỉnh vì xưa nay mỗi khi áp bức phụ nữ, chúng đều phải nhường họ Dương “xơi” trước. chùng nào “đã rồi” mới tới lượt chúng. Cái trò theo đóm ăn tàn, bào giờ cũng bị lép vế vậy. Chúng chờ người ra tiếc. Tiếc không biết bao giờ mới tới lượt mình.

Hoa Tử Năng rĩ tai ba bạn:

- Tuyệt sắc quả là không chối cãi được, nhưng giai nhơn gì mà chẳng xiêm áo như phụ nữ thường.

Từ nầy chúng mãi miết ngắm nhì mặt hoa da phấn họ Chu, nay nghe Hoa Tử Năng, mới nhận ra người đẹp mặc võ bào thiên thanh, quần bịt trong cặp ủng màu lam sậm mỏng gót bắc kiếu.

Huỳnh Viết ấn nói:

- Chắc cũng biết vài ba quyền rồi lập di mang võ phục khiến mọi người phải chú ý tới nàng chứ gì.

Diệp Phước Hoa nói:

- Chắc là 2 anh em khuôn mặt giống nhau lắm. người anh cổ to vai lớn, quắc thước có thạo nghề chân cũng vận ủng võ theo lối Bắc.

Dương Tấn Đình mê tít, nói gạt:

- Chà! bề ngoài đó, tứ thủ vệ sĩ còn mạnh hơn nhiều chỉ một quyền là đủ bể sọ tên đó, nếu y không biết điều.

Tửu bảo bê rượu và các đồ nhấm lên bày la liệt cả hai thồi.

Bọn Dương Tấn Đình nâng chén mời nhau.

Tứ thủ vệ sĩ cũng đứng cả lên nâng chén mời bốn người. Trường Vĩ Thủ Ngô Định nói lớn:

- Chúng tôi xin mừng công tử và ba vị mọi sự mau mau như ý...

Cả tám người cùng cười âm, uống một hơi cạn ly. Chúng ăn cười nói nhiều câu xa xôi ngụ ý.

Dương Tấn Đình bã lả:

- Trời! hảo tửu thiên bôi, bất hữu mỹ nhơn kế!

Hoa Tử Năng nói:

- Mỹ nhơn có thiếu chi! Tửu bảo đi gọi tì muội ở ái vân lâu về đây ca hát nghe.

Tửu bảo dạ vâng. Dương Tấn Đình vội xua tay:

- Khoan! ta không ưa bọn sơn phấn đó, nhưng chỉ mong có một giai nhân tuyệt sắc dịu dàng.

Nói đoạn, đưa mắt nhìn sang thồi họ Chu. Cả bọn bảy người vỗ tay hoan hô “Hảo ý, hảo ý”.

Vừa lúc đó, Tạ Kỳ Quang đi vào.

Dương Tấn Đình kêu lớn:

- A ha, lão tạ vào đây uống rượu cho vui nào. Hoa xuân đẹp, rượu xuân nồng, chẳng uống cũng phí cả xuân thì, ngồi đây mau.

Tạ Kỳ Quang nhăn nhó bộ mặt chuột:

- Hay! quý vị có điều chỉ vui thế, cho phép tôi cũng xin ngồi hầu tiếp.

Họ Dương nói:

- Anh em cả mà! Ngồi xuống, uống đi! Rượu ngon, nhắm tốt, chỉ thiếu một nổi.

Tạ Kỳ Quang vờ hỏi:

- Nổi gì vậy Dương công tử.

Dương Tấn Đình thở dài:

- Mỹ hơn!

Cao sang như công tử thành Trấn Giang này ai không biết tiếng, thềm muốn. lo chi vấn đề nhỏ nhen ấy cho bận tâm.

Mọi người lại liếc nhìn sang thồi hai người, cười âm ỉ.

Từ nãy đến giờ, Chu Tú Anh đã liệu tính khó bề tránh, gây sự nên kiên tâm cười thầm ngồi nghe những câu đơn bạc. Trên bước đường giang hồ đây đó đã nhiều phen nài nghe các lời đơn bạc này, nhưng có thể mới phân biệt được kẻ hay người dở trừ hại cho xã hội con người chứ!

Chu Đức Kiệt cũng hiểu vậy. Thoạt tiên, chàng không mấy quan tâm, ăn uống như thường, chỉ tiếc nổi trời trong gió mát, cảnh đẹp nhường này mà thời giờ thanh thản của anh em chàng bị bọn ô trọc quấy rầy.

Nhưng dù sao lòng nhân nhường cũng có chừng mực. Tới lúc bọn kia lả lướt, giở giọng khinh bạc quá đỗi thì chàng nổi giận, trừng mắt nhìn bọn chúng.

Dương Tấn Đình cạy thế đông người, ha hả cười:

- Chà! Hảo mỹ nhân! Hảo mỹ nhân! Tây Thi cũng phải nhường nét ngọc.

Không nhịn được nữa, Chu Đức Kiệt lớn tiếng:

- TỬu bảo.

Tên tửu bảo hay thường xuyên thầy ấy chạy tới:

- Dạ! khách quan cần dùng thứ chi.

- Gọi chủ quán, ta cần hỏi mau.

Như đã quen cảnh cật thế chủ và cũng đã biết trước tình hình, tên tửu bảo buông xõng.

- Chủ quán không thể ra được, còn đang bận hầu rượu Dương công tử.

Đức Kiệt giận quá, trừng mắt.

- Nếu không gọi y ra đây, ta dạy, ta bẻ queo mặt cầu trệ của người ra sau lưng nghe!

Bị cái nhìn mãnh lực như điện, tửu bảo tái mặt vội lùi lại mấy bước nhìn Tạ Kỳ Quang.

Họ Tạ biết không thể dừng được nữa rồi, vội đẩy ghế đứng lên tới thồi hai người nhú cặp mắt ti hí lại giả dò hỏi.

- Khách quan cần dùng tôi có điều chi mà hung hãn vậy. Nên nhớ Xuân Phong Quán này là của nhà họ Dương, dễ vào mà khó ra đó.

Đức Kiệt thét:

- HỖn xược.

Đồng thời vung tay tát trúng mặt Tạ Kỳ Quang “Bốp”.

Bị cái tát như trời giáng, Tạ diện thử văng người ra phải sau đập phải tên tửu bảo, cả hai cùng té nhào hộc máu miệng.

Bọn vệ sĩ đẩy ghế đứng cả lên định xô tới.

Chu Tú Anh cũng đứng lên, hai anh em vắt áo bào lên lan can.

Dương Tấn Đình vội quát ngăn bọn vệ sĩ:

- Sao nhơn huynh lại hung hăng đánh người như vậy? Nhưng thôi, tứ hải giai huynh đệ trước lạ sau quen, chúng ta nên kết thân với nhau có hơn không? Nhơn huynh

có một mình, mà bên này thì coi kìa! Phải suy tính lợi hại. Chúng ta có thể chiều ý lẫn nhau cơ mà, hì... hì... hì...

Dương Tấn Đình vừa nói vừa đưa tay chỉ bọn vệ sĩ hung hãn đang ưỡn ngực, dang tay, miệng cười nhả nhở khả ố, mắt tíu lại nhìn Chu Tú Anh.

Đức Kiệt cả giận mắng lớn:

- Ai thêm huynh đệ chi mấy đồ cầu trệ, thiên binh vạn mã ta cũng không cần nữa là mấy tên nhái chúng bây! Biết điều rút lui êm thấm ra khỏi nơi đây để lão gia ngồi uống rượu, trái lại thì chỗ trách ta không biết khoan dung nghe!

Dương Tấn Đình mất thể diện, mặt đỏ bừng cả thẹn, quát lớn:

- À, ra con lừa này ưa nặng. Các người hãy đánh táng mạng nó cho ta và bắt kỳ được con bé kia cho ta nạp làm tỳ thiếp mau!

Hoa Tử Năng cậy mình con Tham Tướng biết mấy miếng võ nghệ xông lên trước hết:

- Để ta bắt thằng này cho mà coi!

Nói đoạn, hoa quyền nhảy vào nhè mặt Đức Kiệt thoi một đấm...

Đức Kiệt mỉm cười đưa tay trái đón lấy cổ tay Hoa Tử Năng rút mạnh ra phía sau khiến họ Hoa nhào qua lan can, đầu đâm xuống sông nghe tồm một tiếng, kêu cứu rầm trời.

Tên Trư Diện Thử Tạ Kỳ Quang cũng đã lóp ngóp bò dậy núp sau vệ sĩ hô đánh.

Dương Tấn Đình và Diệp, Huỳnh định chạy ra chỗ họ Tạ, nhưng Chu Đức Kiệt sau khi kéo tay lao Hoa Tử Năng xuống sông Dương Tử, đã phóng tới xách cổ túm chân Tấn Đình nhấc bổng lên lao mạnh vào bọn 4 tên vệ sĩ... nhưng 4 tên này xông cả lên không kịp đỡ thành thử Dương Tấn Đình như cây thịt rơi trúng bàn thịt đánh “rầm” một tiếng rồi mới rớt xuống đất. Bàn tiệc mất thăng bằng đổ úp cả rượu thịt dề lên họ Dương...

Cùng lúc ấy, Chu Tú Anh nhấc bổng cả thoi tiện bên này lao mạnh vào 4 tên vệ sĩ khiến cả 4 tên bị chiếc thoi gỗ trắc nặng lao trúng ngã đồng kênh, các thức ăn đổ đầy người be bét...

Thế đã xong đâu! Tú Anh nhấc nốt chiếc thoi nhỏ lao chồng vào đồng bọn khiến chúng chưa kịp bò dậy đã bị chiếc thoi dề bẹp xuống chuyển nữa.

Tên quân sư quạt mo Tạ Kỳ Quang và mấy tên tửu bảo chạy thoát ra hành lang kêu cứu.

Các nhân viên trong Xuân Phong Quán thấy động liền kẻ dao người gậy, mấy chục người kéo ùa cả vào cứu cấp.

Bọn vệ sĩ và mấy người bị bàn tiệc đè lên đã đứng được dậy chạy tháo ra ngoài hành lang, vác khí giới xông vào trả thù. Nhưng anh em Chu gia mỗi người 2 chiếc ghế đầu múa tít đánh dồn cả bọn qua hành lang, rút ra ngoài rộng rãi dụng võ dễ dàng hơn.

Bọn kia không dám ham chiến trong hành lang chật hẹp chạy ùa cả ra ngoài.

Các khách ăn trên lầu và dưới nhà thấy động vội bỏ cả ăn, vòng trong vòng ngoài đứng xem trận hỗn chiến kỳ thú.

Dân Trấn Giang đang đi ra ngoài đường cũng kéo nhau vào trong Xuân Phong Quán. Họ thấy bọn Dương Tấn Đình và lũ vệ sĩ y phục gấm vóc, lựa là bị đẩy be bét cả món ăn, kẻ sưng mặt, đứa bườu đầu nhất là tên quân sư quạt mo họ Tạ, mặt vấy đầy máu miệng răng cửa gãy trụi, chỉ huy bọn tửu bảo vây đánh một trai, một gái.

Tuy bọn tửu bảo la hét om sòm nhưng chẳng tên nào dám xông vào.

Tạ Kỳ Quang nhóm nhém ôm miệng la:

- Ô hay! Đánh đi chúng bây, đồ ăn hại này nhát quá.

Cùng lúc 4 tên vệ sĩ tức khí, hoa khí giới xông vào.

Không thèm đánh, Đức Kiệt, Tú Anh nhằm tên Trường Vĩ Thử Ngô Định và tên Thanh lao thử Triệu Quan Tân đi đầu phóng nhanh hai chiếc ghế đầu.

Hai tên đó tránh không kịp, ghế lao mạnh trúng mặt ngã lộn ngửa ra phía sau, máu me lênh láng.

Hai chiếc ghế nữa được phóng mạnh ra, Bạch túc thử Mai Quý và Phong hỏa thử Phàn Thuyên theo số phận hai tên trước, bị trúng ghế vỡ mặt ngã nhào ra gạch, khí giới văng đi một nơi.

Bỗng có tiếng người ngựa ồn ào ngoài cổng quán, người xem vội rẽ sang 2 bên nhường chỗ đi.

Thì ra, có người về phủ riêng của Dương Tấn Đình báo nên 20 gia tướng phi ngựa ra Xuân Phong Quán cấp cứu.

Thấy có cứu binh hùng hổ tới, bọn Dương Tấn Đình mừng rỡ cả nhân viên trong quán xông vào anh em họ Chu.

Nghĩ bụng bọn gia tướng này chắc đã nhiều lần cạy thế chủ nhơn làm hại nhiều người lương thiện, nên đánh cho chúng một trận tơi bời cho chúng biết sợ, Đức Kiệt, Tú Anh bèn nhắc bổng các thối lao vào đám lang sói ấy.

Những chiếc bàn nặng nề bị anh em họ Chu nhắc bổng phóng như bay vào toán gia tướng họ Dương. Hết chiếc thối nọ đến chiếc thối kia, bọn lang sói bị dồn cả vào góc nhà.

Dân chúng đứng ngoài xem lắc đầu thề lưỡi vì thần lực của đôi trai gái anh hùng nọ. Họ thích chí vui sướng vì tên Tham hoa quý họ Dương bị đàn áp nặng nề.

oOo

Bọn Dương, Hiệp huỳnh, tạ thấy các gia tướng bị thua đũa vỡ đầu, kẻ gãy tay chạy dồn vào góc nhà, thì toan chạy ra cửa ngang trốn, nhưng Tú anh và Đức Kiệt đã như hai con sư tử chồm tới.

Chu Tú Anh nhắc bổng Dương Tấn Đình lên hét:

- Dương cầu trệ muốn sống hay muốn chết.

Tấn Đình ban đầu đã bị Đức Kiệt liệng gần chết, nay lại bị nhắc bổng lên thì sợ quá van kêu:

- Trăm lạy nữ anh hùng, tôi hữu nhân vô người trót phạm tới hùm, xin nghĩ lại cho tôi nhờ...

- Kêu mấy tên cầu trệ của người quỳ xuống đây, ta hỏi tội mau.

Dương Tấn Đình vội gọi Diệp Phước Hoa, Huỳnh Viết ấn, Tạ Kỳ Quang ra quỳ ở giữa nhà.

Mấy tên này tuy mắc cỡ nhưng biết không thể dưng được nên đành dạn dày bước ra giữa nhà quỳ trước là cứu bản thân mình, sau là cứu Dương Tấn Đình luôn thể.

Chu Tú Anh quay đi một vòng khiến Dương Tấn Đình la trối chết mới đặt y xuống đấy quỳ theo mấy tên kia.

Trong lúc ấy, bọn gia tướng nhà họ Dương cùng chúi cả vào góc nhà len lét nhìn sợ hãi.

Chu Đức Kiệt bỏ chúng đó, quay lại chỗ tứ tử vờ sĩ xem xét thấy 4 tên này bị trúng ghế bể mặt, gãy răng đau quá nằm quằn quại trên đất, máu me đầy mặt.

Chu Tú Anh bảo bọn Dương Tấn Đình:

- Các người cậy giàu, cậy thế ức hiếp nhiều người gian dân phụ nữ thành Trấn Giang này đếm không xuể. nay ta sanh phúc tha mạng cầu trệ cho các người hối cải với các điều kiện này:

“Thứ nhất: Đóng cửa Xuân Phong Quán.

“Thứ nhì: Phải giải tán đồng bọn, không được tụ họp ra phối quấy nhiễu dân chúng.

“Thứ ba: Lập đàn tràng làm chay cầu cho các vong hồn bị các người đã hãm hại được siêu sanh tịnh độ.

“Thứ tư: bảo nhau gom góp tiền nong bồi thường cho các gia đình bị các người hãm hại, mỗi gia đình 100 lượng bạc.

“Hẹn trong 3 ngày phải thi hành đủ điều kiện, trái lại ta sẽ vào tận dinh Tổng Trấn lấy đầu. Nghe không?

Bọn Dương Tấn Đình kêu van xin vâng lệnh hết.

Muốn cho chúng sợ hãi thêm để giữ lời hứa, Chu Tú Anh nói tiếp:

- Các người hãy mở to mắt ra coi cho kỹ có đủ sức, hãy sai lời hứa. Coi đây!

Nói đoạn, Tú Anh bước tới gần cây cột giữa nhà lớn non một ôm, vận động nội ngoại công phu co chân tả đập mạnh.

Cây cột nhà chênh hẵn sang một bên khiến mấy chiếc dầm chính trên nóc nhà chuyển rặng rắc.

Mọi người đứng xem lẽ lười sợ hãi, tưởng nóc nhà đổ sụp xuống.

Chu Tú Anh bảo bọn họ Dương:

- Coi đó, nếu đầu các người rắn hơn cây cột này thì hãy sai lời hứa. Ta hẹn cho ba ngày để thi hành, nghe chưa?

Bọn Dương Tấn Đình vâng dạ, mặt mũi tái mét không còn hột máu.

Chu Đức Kiệt đã vào Thủy Đình lấy hai chiếc võ bào vắt trên lan can, đưa cho Tú Anh một chiếc.

Hai người mặc áo vào rồi bước ra khỏi huê viên dưới những cặp mắt thán phục, hả hê của mọi người.

Bọn Dương Tấn Đình xưa nay hống hách mực hạ vô nhân quen hiệp đáp, coi mạng người như ngóe, bữa nay bị đánh một trận nhừ tử, nhục nhã trước dân chúng Trấn Giang nên thẹn uất người.

Tên nào cũng len lét không dám ngửng đầu nhìn, chờ tới lúc anh em Chu gia đi khuất mới trệu trạo đứng dậy, đứa gãy răng, sưng mặt u đầu, kẻ gãy tay trẹo chân. Đó là chưa kể từ đầu chí chân nhơ nhớp toàn những rượu thịt gớm khiếp.

Bốn tên vệ sĩ xưa nay quen thói phách lối dương oai diễu võ, bây giờ tên nào mặt cũng tím bầm, răng gãy, khăn võ sanh tụt đầu mất, tóc rũ rượi bê bết thịt cá tanh hôi, tiu nghỉu như mèo cụt đuôi...

Lũ hai mươi tên gia tướng tới sau tiếp cứu và các tên tử bảo lúc đầu tưởng lấy số đông, cậy có khí giới đầy đủ nuốt sống địch thủ, không ngờ bị những chiếc thối gỗ nặng nề do một sức mạnh phi thường liệng tới, khiến chúng té phải nhau có tới 7,8 tên bị trẹo gãy chân.

Hoa Tử Năng bị rút tuột qua lan can trút đầu xuống sông ngay từ lúc khởi đầu, y vốn không biết bơi nên bị uống nước no. Nhưng may mắn được cấp cứu kịp, không đến nỗi uống mạng. Hiềm một nỗi sai khớp khuỷu tay vì bị Chu Đức Kiệt rút mạnh quá.

Nằm dưới nhà bếp tới lúc anh em Chu gia đi khuất, Hoa Tử Năng mới lú lú óm óm tay ló lên nhà trên, trông bộ tịch thật thiếu não.

Xuân Phong Quán cũng bị tai vạ lây. Trước kia lịch sự gòn gàng, trang nhã vào bậc nhất thành Trấn Giang. Nay bàn ghế đổ ngổ ngang, chiếc gãy chân, chiếc bể mặt, bát đĩa tan vụn. Cây cột lớn chống trung tấm sơn son thếp vàng bọ đập tuột từ trên bệ đá xuống, chệch hẳn sang một bên, khiến các rầm trên nóc gục hẳn xuống như muốn đổ.

Dân chúng thành Trấn Giang được xem kẻ thù chung bị đánh một trận tơi bời nên ai nấy đều hả hê hoan hỉ ra mặt.

Họ kéo nhau về, kẻ bàn, người tán thưởng khen ngợi luôn miệng về tài sức của hai vị hiệp khách từ xa tới bất thần trừ ngay được bọn Tham hoa họ Dương, tránh được nạn hiệp đáp cho toàn dân Trấn Giang.

Người này truyền người kia thế là không mấy chốc, khắp trong thành, ngoài thành ai nấy đều biết vụ Nữ hiệp khách áo lam đại phá Xuân Phong Quán.

- o O o -